

Desconstrucció misteriosa.

Dei Furbi presenten 'Oklahoma', el seu darrer treball fruit de la seva dèria a refer trames i construir relacions i jocs de paraules surrealistes.

SERGI GARRIGA / DEI FURBI

D'intriga a denúncia

Resulta imprescindible començar amb la intriga d'Agatha Christie, que fa doblat al Paral·lel (en dues posades en escena que són tan ambiciosos com la producció els ho permet). Potser més enllà del joc d'encertar qui és l'assassí, són més interessants unes altres obres que també juguen amb hipòtesis més o menys surrealistes, o distòpiques però que signifiquen tot un joc creatiu i fèrtil per a l'espectador. Estiguen ben atents!

'La visita inesperada'

Les obres de teatre amb arrels en Agatha Christie, forçosament han de venir pautades per la tensió de la trama. Els personatges són víctimes del destí, caricatures que no poden presentar plecs de la seva personalitat per justificar alguns silencis o algunes accions. Però calen alguns matisos per anar escampant pistes (bones o falses) que l'espectador ha d'anar desgranant per fer-se la seva hipòtesi deductiva. Agatha Christie té molt clar que la clau són els girs dramàtics i el joc de saber que, en una cambra, hi ha un assassí i ningú té clar del cert qui pot ser. En aquesta estrena hi ha massa pauses (sobretot en la primera part, baixades de tensió que són inadmissibles

LA VISITA INESPERADA

Agatha Christie

Direcció: Pau Guix

Lloc i dia: Dilluns, 18 de setembre (fins al 12 de novembre) al Teatre del Raval

Y NO QUEDARÁ NINGUNO

Agatha Christie

Direcció: Ricard Reguant

Lloc i dia: Dimecres, 4 d'octubre (fins al 10 de desembre) a l'Apolo

OKLAHOMA

Dei Furbi

Direcció: Gemma Beltran

Lloc i dia: Dijous, 21 de setembre (fins avui) al teatre Akadèmia

LOS BANCOS REGALAN SANDWICHES...

José y sus hermanas

Direcció: Sílvia Ferrando

Lloc i dia: Dijous, 5 d'octubre (fins al 29) al Tantarantana

en una peça d'aquest gènere). És molt probable que en pròximes funcions els actors vagin tensant els seus personatges, insinuant possibles pistes perquè l'espectador pugui esbrinar raons més amagades que les que es diuen en escena.

'Y no quedarà ninguno'

L'adaptació al teatre de la novel·la és difícil. Perquè implica presentar deu personatges, i que, aparentment, no tenen gaire més punt en comú que haver rebut una misteriosa invitació a una illa paradisiàca. L'arrencada és un inventari de currículums histriònics que col·lapsen i avorriuen l'espectador. Tot comença a agafar interès quan les figuretes del fons de la sala d'estar comencen a caure. I sí, com deia

l'actor Toni Sevilla, tot i la platja i el mar obert, l'espai comença a agafar un to angoixant, obsessiu. La segona part ja gaudeix del ritme dels assassinats en sèrie, sempre amb l'acompanyament de la cançó de bressol ben lúgubre. L'encerta Ricard Reguant quan opta per ensenyar unes morts més aviat còmiques, com picant l'ullet al joc teatral. El cop final, que segons indiquen els adaptadors és absolutament fidel al llibre (i treuen la sortida feliç incoherent de la versió teatral de la mateixa Christie) està molt ben arrodonit.

'Oklahoma'

Des de la buidor, aparentment en un no-espai i un no-temps, tres personatges (o tres ànimes, o tres escarabats?) expressen les seves obsessions, es repeteixen com un peix desmemoriat dins d'un aquari i espigolen autors d'universos ben diferents i allunyats en el temps, com són Kafka, (*Metamorfosi* i també *El teatre d'Oklahoma*) Calderón de la Barca (*La vida es sueño*) o Pirandello (*Sis personatges en cerca d'autor*). Dei Furbi té un llenguatge fluid, sempre amb el joc de paraules, el gust pel cant a cappella i un moviment enigmàtic. Eviten tant com poden construir un personatge. I per això els lliga tan bé el drama del Gregor, que es transforma en insecte, o deixar-se perdre en els versos conegudíssims de Calderón. És un viatge d'humor que aixeca somriures i molta admiració per la dificultat interpretativa. És un equilibri constant entre un text dit sense gaire intenció, volgutament, un moviment que insinua i un cant ben modulad en el qual no es pot perdre la respiració. Perfum intens surrealista.

'Los bancos regalan sandwicheras y chorizos'

Molta matèria en aquesta broma d'estudiants. La peça no decau en cap moment. Hi ha una múltiple forma de presentació del discurs. Amb el text directe, amb l'enquesta, amb el joc, amb el teatre físic, amb la música o el moviment. Els set actors es van passant el focus teatral, sense que cap interpreti cap personatge en concret. Entre tots van explicant com miren de resoldre una incògnita estúpida, aparentment, però a la qual saben pouar molta informació i sentit: si al darrere d'un mur hi ha corrent d'aire ha de ser perquè al darrere hi ha algun racó desconegut. Durant dècades ningú s'ha preocupat d'investigar-ho. Però la generació d'avui vol treure'n l'entrellat. Amb una mica d'especulació es pot intuir que aquest buit a l'edifici pot significar qualsevol cosa. Lòbra guanya en versimblança quan aquest deliri es reforça amb informació veraç, amb declaracions, informació, anàlisi... abocats directament, a raig. Tot i que el títol sembla que hagi de fer escarni dels banquers, parla dels 40 anys de feixisme a l'Estat espanyol i argumenta els desajustos en la societat actual. *